

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل مفهوم عدالت از دیدگاه داریوش بزرگ

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی تاریخ، باستان شناسی و فلسفه (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

کریم گلشنی راد - استاد گروه تاریخ و باستان شناسی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

داریوش بزرگ در سال ۵۲۲ ق.م بعد از سرکوب شورش گئومات مغ به سلطنت رسید و توانست حکومت هخامنشی را از جنله های مختلف به اوج عظمت برساند. اکثر پژوهشگران و محققین معتقدند که داریوش بر اساس مصلحت شخصی، در امر دادرسی به افراد می نگرسته است. کسانی را که نسبت به او وفادار بودند همیشه مورد محبت و گذشت قرار می داد ولی اگر شخصی وفاداری کمتری داشت نمی توانست توقع هیچگونه گذشتی از سیستم دادگستری هخامنشی، بخصوص از داریوش داشته باشد. روش پژوهش در این تحقیق به صورت توصیفی و تحلیلی استفاده از منابع معتبر تاریخی می باشد. سوال پژوهش این است که آیا داریوش بزرگ شاهی مصلحت اندیش بود و هنگام دادرسی و بررسی جرم مجرمین، وفاداری یا عدم وفاداری آنها به شخص شاه را فقط در نظر می گرفت؟ با بررسی منابع یونانی و کتیبه های به جا مانده از دوره هخامنشی به این نتیجه می رسیم که داریوش پادشاهی عادل بود و هنگام دادرسی مجرمین، منافع شخصی را در نظر نمی گرفت. در عصر باستان داریوش به عنوان پادشاه قانون گذار و عادل معروف می باشد، کسی که تلاش می نمود مساوات را در میان اقشار مختلف جامعه ایجاد نماید.

کلمات کلیدی:

داریوش، عدالت، دادرسی، مصلحت اندیشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1195823>

